

JODY
HEDLUND

DE GEVLUCHTE
VERLOOFDE

Jody Hedlund

De gevluchte verloofde

De postorderbruiden – IV

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Opdat de beproeving van uw geloof – die van groter waarde is dan die van goud, dat vergaat en door het vuur beproefd wordt – mag blijken te zijn tot lof en eer en heerlijkheid, bij de openbaring van Jezus Christus.

1 Petrus 1:7

Cariboo, Brits-Columbia
Augustus 1863

‘Hallo, schoonheid. Wil je met me trouwen?’

Kate Millington struikelde op het plankenpad in een poging te voorkomen dat ze op de man botste die vlak voor haar neus was komen staan.

‘Hola!’ Hij greep haar bovenarm en ondersteunde haar.

Op dit uur van de avond krioelde het op de verhoogde wandelpaden in het bergstadje van Williamsville van allerlei soorten mannen. Kate was net aangekomen met een karavaan met pakkieren en wilde erg graag de omgeving verkennen, ondanks de drukte. Ze had Becca overgehaald om met haar mee te gaan over de smalle doorgaande weg.

De dicht op elkaar staande gebouwen, opgetrokken uit gehakte houtblokken, waren vierkant, ongeverfd en bijna identiek. De enige verschillen waren de eenvoudige bordjes die uitstaken boven de deuren en waarop werd aangekondigd welke gelegenheden zich hier bevonden: Bibby’s Tin Shop, McPherson Brewery, Kelly Saloon, Lee Chung Laundry en meer.

Het stadje lag aan de voet van het Cariboo-gebergte en werd aan de oostkant omzoomd door een heuvel van ponde-rosadennen en douglassparren en aan de westkant begrensd door Williams Creek. De bergtoppen werden omlijst door

de steeds veranderende tinten blauw en violet van de lucht en torenden boven alles uit. Kates vingers jeukten van verlangen naar haar verfkwasten en waterverf.

Maar samen met al haar andere wereldse goederen waren haar tekenspullen verpakt in haar tassen die nog vastzaten op de rug van een muilezel. Niettemin had ze zich overgegeven aan haar fantasie en alle bijzonderheden van het stadje en elke nuance van de omgeving in haar hoofd opgeslagen om later te kunnen vastleggen.

Door het huwelijksaanzoek belandde ze met een schok weer in de werkelijkheid...

De hand sloot steviger om haar arm en ze keek de man aan die haar de weg versperde. Hij was net zo stevig gebouwd en ruwharig als de eland die ze had gezien toen hun karavaan gisteravond zijn kamp had opgeslagen.

‘Je zou me een heel gelukkig mens maken als je met me wilde trouwen.’ Zijn gezicht stond hoopvol – althans het gedeelte dat zichtbaar was onder de beharing.

Natuurlijk moest ze zijn aanzoek afslaan. Maar tegelijk zocht ze naar vriendelijke woorden die hem niet onnodig pijn zouden doen. ‘Dat is heel aardig van u...’

Becca sloeg op de arm van de man, zij voelde kennelijk geen enkele behoefte aan vriendelijkheid. ‘Blijf met je handen van haar af!’ Als de klap niet angstaanjagend genoeg was, kon Becca met haar gefronste wenkbrouwen, op elkaar geperste lippen en gesperde neusgaten zelfs de moedigsten intimideren.

De eland zette grote ogen op, liet Kate los en deed een stap naar achteren. Becca’s hazelnootbruine huid was warm als een zomers bos, maar ze was breed met zware botten, en haar gezichtsuitdrukking was net zo uitnodigend als die van een moederbeer die haar welp beschermt.

‘Kate is al aan de man,’ verklaarde Becca luid genoeg om

nog meer mensen te laten stilstaan om naar Kate te kijken.

Vroeger zou Kate verstijfd zijn onder al die aandacht. Maar nadat ze meer dan zes maanden in Victoria had gewoond, waar tien keer zoveel mannen woonden als vrouwen, was ze eraan gewend geraakt dat mannen haar met ongegeneerde bewondering aanstaarden.

Toch stopte ze verlegen een verdwaalde lok blond haar achter haar oor en veegde ze over haar stoffige rok, waarvan het eens blauwe katoen nu bijna grijs was.

‘Doorlopen.’ Becca pakte Kates arm en duwde haar om de eland heen, Kate te hulp schietend zoals ze had gedaan sinds ze weken geleden vanuit Victoria op reis waren gegaan. ‘Voordat het donker wordt, moeten we jou meneer Frank zien te vinden.’

‘Meneer Frank, is dat Herbert Frank?’ vroeg de eland.

‘Mm-hmm.’ Becca keek de man streng aan. ‘Weet je waar hij zit?’

De eland keek in de richting van Kelly Saloon. ‘Is zij de bruid waar Herb het constant over heeft?’

‘Klopt.’ Becca zette de pas erin en trok Kate mee.

‘Lekker voor Herb.’ De eland floot zachtjes. ‘Mazzelaar.’

Kate struikelde achter haar vriendin aan, haar voeten wilden niet meewerken. Bovendien begon haar hart trager te kloppen, alsof het protesteerde tegen de vaart.

‘Wacht, Becca.’ Kate vond haar stem terug. ‘Misschien moet ik me eerst verkleden. Of ten minste wassen.’

‘Je bent knap genoeg zoals je bent.’

Hun voetstappen bonkten over de planken, wat nog meer aandacht trok. De paden bevonden zich dertig centimeter of meer boven de straat en waren als een podium, zodat ze boven alles uitstak en alle mannen haar konden zien. Zodat Herbert Frank haar kon zien. Herbert Frank, die wachtte en plannen maakte voor haar komst. Herbert Frank, die

waarschijnlijk vanavond nog met haar zou trouwen – als ze een dominee konden vinden.

Een golf van rauwe paniek sloeg door Kate heen en ze keek vertwijfeld om zich heen naar een plek waar ze zich kon verstoppen.

Op het bord boven de dichtstbijzijnde winkel stond *Hart General Store*. Ze rukte zich los van Becca, zwenkte naar de openstaande deur in de richting van de boordevolle planken binnen.

‘Waar ga je nu weer naartoe?’ Ze hoorde de ergernis in Becca’s stem.

Ze wist niet wat ze haar moest antwoorden. Hoe kon ze dit vreemde moment van angst en beven aan Becca uitleggen als ze het zelf niet eens kon verklaren? ‘Mijn eh... tandpoeder. Ja, mijn busje met tandpoeder is bijna leeg en ik moet meer kopen –’

‘Juffrouw Millington?’ klonk het uit de richting van de saloon.

Met een voet in de winkel bleef Kate als bevroren staan. De diepe bariton met het Cornish accent behoorde toe aan niemand anders dan Herbert Frank.

Ze werd overvallen door een nieuwe golf van paniek. Ze sloot haar ogen en verzette zich ertegen, een paar keer diep ademhalend.

‘Katherine Millington?’ riep Herbert weer. ‘Ben jij dat?’

Hoe graag ze ook wilde verdwijnen achter de van vloer tot plafond opgestapelde goederen, Kate dwong zich om te blijven staan waar ze stond. Ze telde in stilte tot vijf. Ze kon dit. Dit was tenslotte de reden dat ze de vorige herfst Manchester had verlaten en de halve wereld over was gevaren op het bruidsschip Robert Lowe. Ze was gekomen om een echtgenoot te vinden en te trouwen.

De eerste paar maanden na haar aankomst had ze in Victo-

ria in de marinekazerne op het regeringscomplex gewoond en ermee ingestemd te trouwen met James McCrea, een plaatselijke hoteleigenaar. Toen haar plannen met meneer McCrea mislukt waren, was ze aan het werk gegaan als huishoudelijke hulp. Gedurende die tijd zocht ze de hele lente naar een huwelijkskandidaat, tot ze Herbert Frank ontmoette.

In de enkele weken dat ze verkering hadden gehad, beviel het haar dat hij knap en aardig was, en een kerkganger. Hij maakte haar aan het lachen en had beloofd dat ze samen gelukkig zouden zijn in Williamsville. Nu zijn mijn een behoorlijke winst in goud opleverde, moest hij daar terugkeren tegen de tijd dat de dooi in de lente de weg door de Fraser Canyon begaanbaar maakte om te reizen. Voordat hij vertrok, had hij haar een trouwbelofte ontfutseld en geregeld dat ze naar het kleine mijnstadje kon reizen waar hij op haar zou wachten.

‘Juffrouw Millington.’ Zijn toon werd dringend. ‘Ik ben het. Herbert Frank.’

Ze was er niet klaar voor om hem onder ogen te komen, maar ze kon niet zomaar weglomen en doen alsof hij niet bestond. Hij was een fatsoenlijke kerel – hij kon goed luisteren, hield van plezier maken en verwendde haar. Hij had zelfs elke cent van haar reis betaald, zodat ze veilig was en goed te eten kreeg tijdens de zware trektocht het mijnndistrict in.

Maar waarom had ze dan die twijfels?

Ze haalde nog een keer diep adem en draaide zich langzaam om.

Becca stond vlak naast haar, met haar vuisten op haar brede heupen, haar scherpe ogen groot en rond onder opgetrokken wenkbrauwen. ‘Wat doe je, Kate? Ik dacht dat je klaar was om te trouwen met je man.’

‘En dat ben ik ook. Ik ben alleen een beetje zenuwachtig. Dat is alles.’

‘Jij zei dat hij een goede man was. Je hebt toch niet tegen me gelogen, wel?’

‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Schei dan uit met dat getreuzel en ga hem netjes begroeten.’

Kate trok haar schouders naar achteren. ‘Je hebt gelijk, Becca. Ik ga hem nu meteen begroeten.’ Voordat ze nog een smoes kon vinden, zeilde Kate om haar vriendin heen en liep recht op Herbert af. Toen ze de rand van het plankenpad bereikte, stond Herbert daar al en keek naar haar op.

‘Juffrouw Millington. Wat heerlijk om je te zien.’ Een enorme glimlach deed zijn gezicht oplichten – een gezicht dat niet zo knap was als ze zich herinnerde. Was het in Victoria ook al zo smal? Waren zijn oren toen ook zo groot? En die neus? Was die toen ook zo lang?

Ach, ze stelde zich aan. Hij was nog dezelfde. Hetzelfde bruine haar, dezelfde keurig verzorgde snor, dezelfde dunne wenkbrauwen.

‘Meneer Frank.’ Zij vond het op haar beurt niet heerlijk om hem te zien. Maar dat kon ze moeilijk zeggen en in plaats daarvan zocht ze naar een beleefd antwoord. ‘Wat een genoegen om eindelijk aan te komen in Williamsville. Het stadje is...’ Ze speurde de hoofdstraat weer af en nu zag ze de modder, de barakken aan het eind, de canvastenten daarachter, een heuvelhelling met boomstronken en de bergen verkruiemde steen. ‘Het is heel interessant.’

Interessant? Ze had het nog niet gezegd of ze kon zich wel voor het hoofd slaan. Ze had zich altijd beter kunnen uitdrukken in tekeningen en schilderijen dan in woorden.

Herbert bestudeerde haar alsof ze een tentoongesteld beroemd meesterwerk was. ‘Je bent nog net zo mooi als altijd.’

‘Dank u, meneer Frank.’ Herbert stond haar schaamteloos te bekijken en ze maakte aanstalten om van de stoep af te dalen.

‘Sta mij toe.’ Herbert stak een hand uit om haar van het wandelpad te helpen.

Ze aarzelde voordat ze zijn aanbod aannam. Toen ze eenmaal op de grond stond, verstevigde hij zijn greep en ze besepte dat hij niet van plan was los te laten.

‘Hoe was de reis hierheen?’ vroeg hij. ‘Ik hoop niet te moeilijk?’

‘O, nee. Ik vond het prettig.’ Prettig? Dat was niet precies het juiste woord. Het was slopend geweest om over de smalle paden van de kloof te reizen. Vermoeiend om over het rotsachtige terrein te trekken. Het vuil en het stof waren eindeloos. Overal zat zand, ze had pijn en ze was moe. Maar toch, wat ze allemaal had gezien, de dieren die ze had getekend, de panorama’s die ze had bekeken – alles was mooier en glorieuzer geweest dan ze kon uitleggen.

‘Dus je hebt geen moeilijkheden gehad?’

‘Niet noemenswaardig.’ Op een nacht was hun kamp overstroomd. Ze hadden nooit genoeg te eten. Een muilezel was uitgegleden en in een ravijn gevallen. Oorspronkelijke inwoners hadden bedreigd als ze te dicht in de buurt kwamen. En verscheidene reizigers waren ziek geworden. Hoe kon ze dat allemaal hier en nu uitleggen?

Alle mannen op straat stonden nog naar haar te staren. De mannen in de winkels tuurden door ramen en deuropeningen. Toch voelde de aandacht van al die anderen minder afschrikkend, minder ongemakkelijk, minder dreigend dan die van Herbert. Hij torende overweldigend boven haar uit.

Ze probeerde haar hand los te wringen, maar zijn greep bleef onverbiddelijk.

Dezelfde paniek van daarnet golfde door haar heen en ze vocht ertegen door zichzelf af te leiden. ‘Ik heb wel een geweldige vriendin ontmoet op reis.’

‘Een vriendin?’ zei hij sceptisch.

‘Ja. Haar naam is Becca.’ Kate wenkte haar vriendin en probeerde zich nonchalant van Herbert te bevrijden.

Zijn greep verslaptte niet.

Vanaf de stoep sloeg Becca de interactie gade en er verschenen steeds meer rimpels in haar voorhoofd.

‘Rebecca St. Germaine,’ vervolgde Kate. ‘Ze woonde in Victoria bij haar broer en zijn familie. Nu verhuist ze hierheen om de was te gaan doen.’ Kate wees naar het bordje verderop in de straat. ‘Bij de wasserij van Lee Chung.’

Herbert knikte naar Rebecca. ‘Mevrouw.’

Becca stak haar neus in de lucht en keek hooghartig op hem neer.

‘Ze was een geschenk uit de hemel.’ Kate lachte tegen haar vriendin. Hoewel Becca de enige andere vrouw in de groep was geweest en wat ouder dan Kates achttien jaar hadden ze al snel een band gekregen. ‘Ik denk niet dat ik deze reis zonder haar had kunnen maken.’

Opnieuw knikte Herbert naar Becca. ‘Dank u voor de zorg voor juffrouw Millington.’

Becca snoof. ‘Ik ben niemands knechtje. Ik heb de slavernij echt niet achter me gelaten om hier weer slaaf te worden gemaakt.’

‘Natuurlijk niet,’ zei Kate. ‘Je bent hier vrij. We zijn hier allemaal vrij.’ Ze had veel gesprekken met Becca gevoerd tijdens de reis, genoeg om te weten dat ze weggelopen was uit de slavernij, naar Californië was gereisd en vandaar naar Vancouver Island met de hoop dat ze veilig zou zijn voor iedereen die haar uit winstbejag wilde terugbrengen naar haar meester.

Kates glimlach wankelde. Waarom werd het gevoel steeds sterker dat *zij* op het punt stond haar vrijheid te verliezen?

‘Je zult wel honger hebben.’ Herbert trok haar dichter naar zich toe.

Dat trekken was onschuldig genoeg. Hij was gewoon enthousiast omdat hij haar weer zag na de maanden van scheiding. Maar de druk was genoeg om de poort open te zetten voor de emoties die steeds meer vaart hadden gekregen en nu naar buiten stroomden in een stortvloed die ze niet begreep.

Ze wist alleen dat ze niet met Herbert mee wilde. 'Het spijt me, meneer Frank.' Dit keer rukte ze hard genoeg om haar hand te bevrijden en een paar stappen achteruit te doen. 'Het spijt me echt.'

Verwarring gleed over zijn gezicht.

Toen hij zijn mond opendeed om haar vragen te stellen, flapte ze haar antwoord eruit. 'Het spijt me. Maar ik kan niet met u trouwen.'

2

Zeke Hart kon zijn ogen niet losmaken van het drama dat zich voor de winkel afspeelde tussen Herb Frank en zijn pas gearriveerde aanstaande bruid, een van de vrouwen die gekomen waren met het bruidsschip Robert Lowe uit Manchester, Engeland. Herbert Frank had geluk gehad dat hij in Victoria was toen het schip aankwam, en ook gelukkig genoeg om de hand van een van de bruiden te winnen.

Schei uit met staren en verman je, Hart. Hij had zich niet op de mijnraadsvergadering kunnen concentreren vanaf het moment dat hij de jonge vrouw door de stad zag lopen. Putnam en Blake trouwens ook niet. Ze hadden net zo sprakeloos als hij naar haar zitten gapen, hun sigaren en whisky vergeten, hun geschreven aantekeningen in de steek gelaten. De twee collega-mijnbazen waren van middelbare leeftijd en hadden een gezin dat ze hadden achtergelaten om op jacht te gaan naar goud. Ze waren elk oud genoeg om zijn vader te zijn, maar zeker niet immuun voor de charmes van een nieuw knap gezicht in de stad.

‘Ik kan niet met u trouwen.’ Ze konden horen wat de jonge vrouw zei alsof ze naast hen stond. Toen ze zich omdraaide en met grote stappen naar de ingang van de winkel kwam, schoof Zeke zijn stoel naar achteren, net als de eerste keer toen ze bijna binnen was gekomen.

Zijn stoelpoten schraaptten over de ruwhouten planken, maar hij bleef zitten om niet te gretig te lijken. De verga-

dering was tenslotte nog niet afgelopen en zijn assistent kon de vrouw helpen.

Zeke keek naar de toonbank waar Wendell gebogen zat over de boekhouding. Met zijn bril op de punt van zijn neus bewogen de lippen van de jongeman snel terwijl hij in stilte de kolommen met cijfers berekende, zich niet bewust van het tafereel dat zich vlak voor de winkel afspeelde.

Eerlijk gezegd was Wendell zich bijna altijd onbewust van zijn omgeving, zeker als hij een vel met cijfers voor zich had liggen. En niet voor de eerste keer besloot Zeke iemand anders aan te nemen voor de winkel en Wendell vrij te maken om zich op de boekhouding te concentreren.

De snelle voetstappen van de vrouw kwamen dichterbij en Zeke spande zijn spieren. Zou ze dit keer binnenkomen?

‘Juffrouw Millington, wacht!’ Herb sprong de stoep op, zijn gezicht vertrokken van bezorgdheid.

Millington. De naam kwam hem bekend voor. In feite kwam de vrouw zelf hem bekend voor. Zeke pijnigde zijn hersens. Waar had hij haar gezien? Waarom had hij het gevoel dat hij moest weten wie ze was? Ongetwijfeld was ze iemand die hij thuis in Manchester had ontmoet voordat hij weggelopen was. Misschien had hij een flirtpartijtje met haar gehad tijdens zijn laatste dagen daar, toen hij op z’n slechtst was met drinkgelagen, toen hij zonder aarzelen een vrouw in zijn armen lokte, alleen om haar met een gebroken hart achter te laten.

Het zou een geluk zijn als ze hem toevallig herkende.

Hij nam zijn borrelglas op, gooide de laatste slok achterover en liet de vloeistof branden in zijn keel.

Toen de vrouw weer door de open deur naar binnen stapte, richtte Zeke zijn aandacht op haar mooie trekken, hoewel zijn intuïtie hem waarschuwde dat hij op weg was naar gevaar. Haar gezicht was mooi gerond met een blos die

haar wangen deed oplichten. Haar ogen waren wijd open-
gesperd, ze waren van een donkerbruin dat voller was dan
de diepste lagen van de aarde. Haar lippen waren een stukje
geopend, haar vingers ertegenaan gedrukt alsof ze woorden
binnen wilde houden die dreigden te ontsnappen.

Ondanks het stof van de reis straalde ze schoonheid en
charme uit. Als een eenzame bergbloem die het gelukt was
om te bloeien te midden van steenafval. Haar gezicht was
vertrokken van ongerustheid, maar iets in haar uitdrukking
weerspiegelde een onschuld die zijn beschermingsinstinct
wakker maakte.

Voordat ze de winkel binnen kon komen, verscheen Herb
achter haar, greep haar arm en draaide haar zo rap om dat
ze een geschrokken kreet slaakte.

Zeke sprong op. Zijn stoel bonkte tegen een plank en
gooide meerdere blikken op de grond. Hij liep door de
winkel. ‘Laat haar los, Herb.’

Herb greep de schouders van de vrouw vast. ‘Juffrouw
Millington, loop alstublieft niet weg. Ik hou van je.’

Achter Herb sloeg een zware zwarte vrouw Herb op de
rug. ‘Laat Kate los of je hebt echt een probleem.’

Herb zag niemand meer behalve de jonge vrouw. Hij
boog zich naar haar toe alsof hij van plan was haar te kussen.

Ze probeerde zich los te worstelen en gilde nog een keer,
nu harder.

Met drie grote stappen was Zeke bij de deur en greep
Herbs polsen vast, zodat de mijnbaas niet anders kon dan
zijn gevangene loslaten. Toen de vrouw bevrijd was, gaf
Zeke Herb een duw zodat hij achterwaarts naar buiten
wankelde, op de stoep struikelde en op zijn achterwerk op
straat viel.

Zeke liep langs de vrouw heen naar Herb toe.

‘Wat bezielt jou, Hart?’ schreeuwde Herb met een rood

hoofd naar hem, zijn hoed was af gevallen en rolde door de straat.

‘Ik verdedig een dame. Ik kan het niet uitstaan als een man geweld gebruikt bij een vrouw.’

‘Ze is mijn vrouw –’

‘Niet meer.’

‘Ze heeft ermee ingestemd met me te trouwen en ik ben van plan haar eraan te houden.’

‘Je kunt haar niet dwingen als ze van gedachten veranderd is.’

‘Precies!’ De zwarte vrouw stond nu naast Zeke op de stoep met haar vuisten in haar zij dreigend op Herb neer te kijken.

‘Zeke?’ zei de vrouw achter hem. ‘Zeke Hart?’

Zeke bevroor. Een kleurrijk woord ontsnapte hem. De vrouw was dus inderdaad een van de gebroken harten die hij had achtergelaten in Manchester. En nu was hij betrapt. Hij zette zich schrap voor de komende woede en de uitbrander die hij verdiende.

‘Zoe heeft naar je gezocht. Jij bent in feite een van de redenen dat ze naar de koloniën kwam.’ Haar toon ging omhoog met een spoor van opwinding. ‘Weet je zus dat je hier bent?’

Een lang ogenblik weigerde Zeke om te kijken, weigerde met de vrouw te praten, weigerde oog in oog te staan met een van zijn vele fouten uit het verleden. Maar nu alle ogen in Williamsville op hem gericht waren, kon hij niet doen alsof ze er niet was.

Hij draaide zich langzaam naar haar om. De angst op haar knappe gezicht was verdwenen en had plaats gemaakt voor verwondering en... ontzag? Haar mondhoeken gingen omhoog in een glimlach die hij zich zou moeten herinneren, maar helaas.

Hij bestudeerde haar nauwkeuriger, de zachtheid van haar huid, haar weelderige wimpers, de volheid van haar lippen. Hoe had hij een gezicht als het hare kunnen vergeten?

Ze leek hem net zo te bekijken als hij haar. Haar open gezicht, de interesse, de warmte – alles aan haar nodigde hem binnen in haar leven en haar wereld.

Geen wonder dat Herb gevallen was voor deze vrouw en haar niet kon laten gaan.

Ze klemde haar handen in elkaar alsof ze oprecht blij was hem te zien. 'Ik heb Zoe niet meer gezien sinds ze getrouwd is en hoger aan de Fraser-rivier naar Yale is verhuisd, maar ik weet zeker dat ze dolblij zal zijn om je te vinden.'

Zeke schraapte zijn keel. 'Zoe en ik hebben elkaar alweer ontmoet.'

'O, ja?'

'Ja, ik zag haar vorige maand toen ze het tehuis voor vondelingen opende.' Omdat deze vrouw met het bruidschip was gekomen, was ze kennelijk een vriendin van Zoe geworden en was ze op de hoogte van de onenigheid met zijn tweelingzus. Misschien was dat alles wat ze van hem wist. Misschien was ze toch niet een van zijn veroveringen uit het verleden.

Haar ogen lichtten speels op. 'Je weet niet meer wie ik ben, wel?'

'Je komt me bekend voor. Maar ik moet toegeven dat de herinneringen aan mijn laatste jaren in Manchester wazig zijn.' Zeker omdat hij hard zijn best had gedaan om ze te vergeten.

'Herinner je je vriend Jeremiah?'

Toen hij net in de kolonie was aangekomen, was Jeremiah de naam die hij als schuilnaam had aangenomen, de naam van zijn beste vriend uit Manchester. Maar toen hij van Zoe eenmaal te weten was gekomen dat hij vrij was van de

beschuldigingen tegen hem, begon hij zijn echte naam weer te gebruiken. De meeste mensen noemden hem Hart, dus de verandering was niet al te moeilijk geweest. 'Ik herinner me Jeremiah. Waar ken je hem van?'

Haar glimlach boog aan de ene kant verder omhoog dan aan de andere, waardoor ze er jonger en onschuldiger uitzag. 'Hij is mijn oudere broer.'

Zekes gedachten gingen terug naar zijn kindertijd, naar de krakkemikkige school, naar zijn metgezel en beste vriend Jeremiah Millington. Ze hadden in die eerste jaren alles samen gedaan – gespeeld, geleerd en zelfs samen hun geloof gevonden. Tot ze in de fabriek gingen werken. Totdat hun energie werd weggezogen door de lange dagen achter de spinmachines. Totdat de fabriek het leven nam van mensen die hen lief waren. Totdat ze zo weinig meer overhadden om voor te leven...

'Ik ben Katherine. Maar iedereen noemt me Kate.' Ze zweeg even om hem de tijd te geven om haar naam en gezicht te plaatsen.

Ze hoefde hem er niet aan te herinneren dat ze het grootste deel van hun leven burens waren geweest, dat ze praktisch samen waren opgegroeid, en dat hij, als hij een fatsoenlijk mens was geweest en minder egoïstisch, meer tijd had kunnen nemen om zich bezig te houden met het welzijn van anderen.

Maar ze zei niets van dat alles en knikte hem in plaats daarvan bemoedigend toe.

'Kate.' Hij probeerde een beeld op te roepen van Jeremiah's vele broers en zussen. Broers het meest. Ja, er was één zusje geweest. Een lief klein meisje. Ze probeerde hen bij te houden, vooral toen ze nog klein was. Met haar blonde haar en bruine ogen kon hij nu de gelijkenis met Jeremiah zien. 'Je bent wel groot geworden.'

‘Je herinnert je me nog steeds niet, hè?’ Ze glimlachte toegeefflijk.

‘Natuurlijk wel. Je liep soms achter Jeremiah aan.’

‘Je vond me zeker een lastpost?’ Haar stem bevatte een plagerige toon, bijna flirterig. De schuine stand van haar hoofd leek hem te wenken.

‘Het spijt me als ik dat ooit heb gevonden.’ Hij zou haar laten zien dat hij net zo makkelijk terug kon flirten.

Ze slaakte een zucht, haar houding ontspande en bracht de aandacht naar haar lieflijke gestalte.

Lieflijk was niet het juiste woord om de royale welvingen op de juiste plaatsen te beschrijven, evenals een smal middel en de lange benen die zich aftekenden in de plooiën van haar rok. Tegen beter weten in liet Zeke zijn blik over haar heen glijden, wat een speer van hitte in zijn ingewanden veroorzaakte.

Snel wendde hij zijn blik af en hij wreef met een hand over zijn mond en kaken, verrast door de plotselinge kracht van zijn begeerte. Wat bezielde hem? Kate Millington was Jeremiah's kleine zusje.

Zijn vriend had zijn familie altijd fel beschermd, zeker toen hij in de rol van verzorger en kostwinner stapte nadat zijn vader was weggelopen. Hij was destijds pas dertien geweest, te jong om de verantwoordelijkheid aan te kunnen. Maar Jeremiah had het zonder klagen gedaan. Als hij Zekes dwalende gedachten van dit moment over Kate zou kunnen lezen, zou zijn vriend hem in zijn gezicht hebben gestompt.

De moeilijkheid was dat Jeremiah dan alle mannen in Williamsville had moeten stompen. Zeke was niet de enige met dwalende gedachten over Kate. En Herb zou niet de enige man zijn die met haar wilde trouwen. Als het nieuws bekend werd dat ze niet langer verloofd was, zouden alle huwbare mannen voor haar deur in de rij staan om haar ten huwelijk te vragen.

Zeke spande zijn spieren bij de herinnering aan de manier waarop hij Herb had aangepakt. Wat zou Herb ervan weerhouden achter haar aan te gaan?

Herb was inmiddels van de grond opgestaan en stond zijn broek af te kloppen. De Cornish mijnbaas was soms opdringerig en kon niet goed tegen drank, maar over het algemeen was hij een goede man. Er waren er wel erger – veel erger – die er geen bezwaar tegen maakten op Kate te azen.

Zeke keek naar de zwarte vrouw die naast Kate was komen staan en nu ook dreigend naar hem keek. Zelfs met deze beschermengel naast haar zou Kate niet veilig zijn. ‘Williamsville is geen plek voor een ongetrouwde jonge vrouw als jij.’

‘Het komt wel goed, Zeke.’ Zijn naam rolde zacht als fluweel van haar tong. Even kon hij aan niets anders denken dan de streling van haar vingers; haar aanraking zou vast net zo zacht zijn.

‘Je zult een veilige plek nodig hebben,’ hield hij vol terwijl hij zijn best deed om zijn vreemde reacties op haar weg te duwen. Net als elke andere man in Cariboo had hij het te lang zonder het genoegen van vrouwelijk gezelschap moeten stellen. Dat gemis steeg hem naar zijn hoofd.

‘Ik zal vast wel een verblijfplaats vinden,’ antwoordde ze, maar met minder zekerheid en een zijdelingse blik op haar beschermengel.

‘Ik heb een mooi houten huis voor je, juffrouw Millington.’ Herb zette zijn hoed achter op zijn hoofd. ‘Een eindje verderop in de straat. Je zult het vast mooi vinden als je het ziet.’

Kate schoof dichterbij haar beschermengel toe. ‘U bent heel vriendelijk voor me geweest, meneer Frank. Ik dank u werkelijk voor het aanbod. Maar ik heb beseft dat we gewoon niet bij elkaar passen.’

‘Je kunt bij mij logeren.’ Zeke had het al gezegd voordat hij erover na kon denken.

Kate trok haar wenkbrauwen ver omhoog. ‘Bij jou?’

‘Ja.’ Nu hij het aanbod had gedaan, kon hij niet meer terug. ‘Ik heb ruimte genoeg.’

‘O, ik heb je wel in de gaten, hoor!’ schreeuwde Herb. ‘Je probeert juffrouw Millington van me af te pikken door haar te verleiden met je grote huis.’

‘Ik pik haar niet af en ik verleid haar niet,’ zei Zeke. ‘Hoe kan dat, terwijl ze al weggelopen is?’

Herb trok met een ruk zijn vest recht. ‘Jij denkt dat je kapsones kunt krijgen en doen wat je maar wilt, alleen maar omdat je een groter mijnrecht hebt dan ik.’

‘Je weet net zo goed als ieder ander hier in de buurt dat ik doe wat ik kan om dit stadje en de omringende mijnen veilig te maken.’ Zeke zette zich schrap voor de beschuldigende aanval die gewoon was geworden door zijn rivaliteit. Vroeger dacht hij dat hij rust en tevredenheid zou vinden als hij rijk, welvarend en machtig was. Maar het afgelopen jaar was allesbehalve rustig geweest. En zijn leven was allesbehalve vredig.

‘Jij neemt me mijn bruid niet af, Hart.’ Herbs diepe stem schalde in de stilte. ‘Ik sta het niet toe.’

‘Ik ben niet van plan om met haar te trouwen. Ze is gewoon een vriendinnetje uit mijn kindertijd. Het kleine zusje van een speelkameraad. Verder niets.’

DE POSTORDERBRUIDEN

4

Soms moet je eerst vluchten om weer terug te keren

Kate Millington verlangt ernaar om ware liefde te vinden en hoewel ze vaak verloofd is geweest, is het haar nog niet gelukt om daadwerkelijk te trouwen. Als ze per bruidsschip arriveert in Brits-Columbia, eindigt ze weer als vrijgezel.

Eenmaal aangekomen komt ze al snel haar jeugdvriend Zeke Hart tegen. Als rijke eigenaar van een goudmijn heeft hij alles wat hij maar kan wensen, behalve een vrouw. Hij neemt de taak op zich Kate te beschermen tegen haar vele opdringerige aanbidders, tot hij zelf gevoelens voor haar krijgt. Maar ondanks Kates wederzijdse gevoelens voor Zeke, weigert ze te trouwen met een man die haar geloof in God niet deelt.

Als Zeke anonieme bedreigingen begint te ontvangen, brengt hij zowel zichzelf als Kate in groot gevaar. Zaken uit zijn verleden steken de kop op, en hij beseft dat de strijd om het hart van Kate weleens zijn grootste uitdaging ooit zou kunnen zijn. Zal het hem lukken om haar voor zich te winnen?

Jody Hedlund schrijft historische romans met sterke vrouwen in de hoofdrol. *De gevluchte verloofde* is het los te lezen vierde deel in de serie *De postorderbruiden*. Eerder verschenen *Het bruidsschip*, *De juiste keuze* en *Een haastig huwelijk*.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3441 7

9 789029 734417

KokBakencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT